

ISTENTISZTELET
(SARKAD-ÚJTELEK, 2021. JÚLIUS 25.)

Az istentisztelet meghallgatható a <https://sarkadujtelek.reformatus.hu/index.php/istentiszteletek/igehirdetese> és a <https://www.facebook.com/refsarkadujtelek> oldalon, vagy a Youtube-on, a Sarkad-Újteleki Református Egyházközség csatornáján.

Tükör ige: 1Kor 6,19-20. v.
Lectio: Lk 10,38-42. v.
Textus: Zsolt 122,1. v.
Énekek: 84/1; 162/1-6; 162/7; 42/1; 264/1-5;

OLVASMÁNY: Lukács írása szerinti evangélium 10. rész 38-42. vers:

„Amikor továbbhaladtak, betért egy faluba, ahol egy Márta nevű asszony a házába fogadta. Volt ennek egy Mária nevű testvére, aki leült az Úr lábához, és hallgatta beszédét. Márta pedig teljesen lefoglalta magát a sokféle szolgálattal. Ezért előállt Márta, és így szólt: „Uram, nem törődsz azzal, hogy a testvérem magamra hagyott a szolgálatban? Mondd hát neki, hogy segítsen!” Az Úr azonban így felelt neki: „Márta, Márta, sok mindenért aggódsz és nyugtalankodsz, pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle.”

Igehirdetés előtti imádság:

Mindenható Mennyei Atyánk, a Jézus Krisztus által. Ujjongott a szívünk, amikor meghallottuk a harang hívogató szavát, és örvendezve indultunk el a Te szent hajlékodba, mert jó együtt lenni, jó együtt dicsőítenünk Téged, és jó együtt hálát adni a Te jóságodért. Hálát adunk az elmúlt hét minden áldásáért, amivel megajándékoztál minket. Az apró örömeinkért, amit kaptunk embertársainktól.

De Te ismered életünket, Te tudod, hogy az áldások, örömeink mellett sokszor bánat, nyomorúság, fájdalom és betegség keseríti meg a mindennapi életünket.

Kérünk, erősítsd a hitünket a nehézségek között, hogy bizonyosak legyünk abban, hogy Te mindig, minden körülmények között velünk vagy. Köszönjük Igédet, amely napról-napra táplál és erősít bennünket. Vigasztal, bátorít és reményt ad nekünk életünk kilátástalannak tűnő helyzeteiben is.

Kérünk, áldd meg az életünket, együttlétünket, hogy megpihenjünk, felüdüljünk és erőt gyűjtsünk az elkövetkező napokhoz. Légy velünk Igéd és Szentlelked ereje által most, ebben az ünnepi órában! Ámen

IGEHIRDETÉS ALAPIGÉJE:

Zsoltárok könyve 122. rész 1. vers:

„Örülök, ha ezt mondják nekem: Az ÚR házába megyünk!”

Kedves Testvéreim!

Nemrég láttam egy fametszetet Habdanktól, aminek az a címe: Taposómalom. A metszeten egy malomkereket lehet látni, amelyen egy meggörnyedt hátú ember lépked, és a kerék megállás nélkül forog alatta. Ez a taposómalom a gyermekek számára készített mókuserékre emlékeztet. Ha valaki rálép, azonnal elkezd forogni. Nincs idő pihenésre, nézelődésre. Újra lépni kell, ha nem akarunk róla leesni.

Úgy gondolom, mindannyian megtapasztaltuk már ezt az érzést. Nincs megállás, nincs pihenés. Nem lehet álmodozni, nézelődni, szakadatlanul végezni kell a feladatainkat, egyiket a másik után, szünet nélkül.

Vagy ott vannak a nehézségek, a gondok, a bajok, a különféle betegségek a családban, rokonságban, amelyek, bántanak, elkéséritenek, amelyek rányomják a bélyeget életünkre, minden napunkra, s nem tudunk elmenekülni előlük. Ezek ellenére is tovább kell lépünk, folytatnunk kell utunkat, bármilyen keserves is.

Hogyan szabadulhatunk ki az élet taposómalmából, az állandó hajtásból? Mit teszünk annak érdekében, hogy időről - időre felüdüljünk, megerősödjünk, s erőt gyűjtsünk a továbblépésre?

Erre a kérdésre különféle válaszokat kaphatunk, attól függően, hogy kit kérdezzük.

Van, aki egy munkával, gonddal teli hét után elmegy szórakozni, színházba, mozi-
ba, diszkóba, bálba. **Van**, aki az idegei megnyugtatóására elszív egy cigarettát, vagy
megiszik 1-2 pohárral. **Van**, aki kimegy a természetbe, az erdőbe, hegyet mászik,
fürdik a tóban, sportol. **Mások** visszavonulnak, bezárják maguk mögött az ajtót és
szeretnének egyedül lenni egy csendes szobában, vagy kiülnek a kertbe egy árnyé-
kot adó fa alá és olvasnak. **Megint mások** zenehallgatással próbálnak lazítani.

Ezek a válaszok is mind azt sugallják, hogy az embernek szüksége van a pihenésre, a nyugalomra. Nem véletlenül mondja Isten a 4. Parancsolatban: „Megemlékezzél a nyugalom napjáról és szenteld meg azt. 6 napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgot, de a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek nyugalomnapja. Semmi dolgot ne tégy azon.”

Egy történet szól arról, hogy hét fiútestvér közül hat az erdőn dolgozott, a hetedik pedig otthon. Amikor esténként fáradtan, agyonfázva, éhesen hazaértek, várta őket a hetedik terített asztallal, szép, tiszta, meleg otthonnal.

Hálásak is voltak ezért, míg az egyik testvér megjegyezte: Te egész nap csak itthon lustálkodsz, lopod a napot. Gyere te is fát vágni, keresd meg a kenyered!

A gonosz szó a többiek szívében is visszhangra talált. Másnap fejszét adtak a kezébe és magukkal vitték. De amikor este hazajöttek, senki sem várta őket az ajtóban. Az ablakon nem szűrődött ki fény, a kályhában nem pattogott a tűz, s nem várta őket meleg étel sem. Ahogy ott hagyták reggel az otthont, úgy találták este. Hamar megbánták, hogy ilyen ostobák voltak. Többé nem vitték magukkal a hetedik testvért. Otthon hagyták, visszahelyezték előbbi tisztébe, s a rövid időre elvesztett boldogság visszatért az otthonukba.

Ez a mi történetünk, amely hetente megismétlődik.

Munkában elfáradt emberekre hetedik testvérként vár a vasárnap, hogy gazdagon megajándékozzon mennyei fényvel, meleggel, lelki békességgel.

Csak hogy sokszor mi is magunkkal visszük a hetedik napot a hétköznapiakba. Ezért vagyunk fáradtak, nyugtalanok, idegesek. Ezért kell a hetedik napot visszahe-lyezni előbbi tisztébe, hiszen ezt a napot Isten rendelte.

Így van megteremtve az ember, hogy 6 napi munka után kívánja a 7. nap nyugalmát. Ha ez a nyugalom elmarad, az újabb hetet fáradtan kezdjük, és csak kínnal-keservvel végezzük a munkánkat, feladatainkat.

Ha az ember 6+1-es ritmusa felborul, kimerül idegileg, tönkremegy az egészsége. Az ember számára tehát életfontosságú, hogy rendszeresen nyugalomhoz jusson.

Ahogy Isten Izráel népének adta a szombatot, úgy adja nekünk, keresztyéneknek a vasárnapot, a hetenkénti húsvét ünnepét.

Egyik hittankönyvben olvastam: „A vasárnapok életünknek a hetedrészét adják ki. Aki 70 évet megért, az tíz évre tekinthet vissza, amely csupa vasárnapokból állt. Már a 7 éves gyermeknek is egy egész évet kitevő vasárnap van a háta mögött.”

Mit csinálunk a vasárnapjainkkal?

Csak nagyon kevesen mondhatják el, hogy a vasárnapot megszentelik. Hálát adnak, megpihennek, és testi-lelki erőt gyűjtenek. Ehhez ad jó lehetőséget a vasárnapi istentisztelet, mert itt maga Isten szolgál nekünk.

Mikor Jézus elfáradt, mikor szükségét érezte annak, hogy egyedül legyen az Atyával, különvonult. Többször olvassuk róla az evangéliumokban, hogy felment a hegyre imádkozni, vagy, hogy félrehúzódott egy lakatlan helyre. Ugyanakkor, emellett szombatról-szombatra részt vett a zsinagógában a gyülekezeti istentiszteleten. Felolvasott a tekercsekből, s együtt volt a többiekkel.

Ezt tették a tanítványok is. Az Apostolok cselekedeteiről írott könyvben is azt olvassuk, hogy a tanítványok rendszeresen felmentek a templomba, hogy ott a gyülekezettel együtt imádkozzanak, s együtt dicsőítsék az Urat.

Miért van erre szükség?

Azért, hogy kikerüljünk a hétköznapiak taposómalmából.

Azért, mert mikor leülünk és elcsendesedünk Isten előtt, megpihenünk és új erőt kapunk. Ilyenkor magunk mögött hagyjuk egy rövid időre mindazt, ami terhel, ami nyomaszt. Útmutatást kapunk Isten igéjéből. Bátorítást nyerünk, hogy szembe tudjunk nézni mindazzal, ami bánt, ami bosszant, ami elveszi a kedvünket, s így meg-erősödve tudjuk vállalni a további kihívásokat. Ezért írja a 122. Zsoltár írója: *Örülök, ha ezt mondják nekem, az Úr házába megyünk.*

Vajon minket is ilyen öröm tölt el, ha templomba jövünk, ha mások megkérdezik, hogy készülünk-e az istentiszteletre?

Nem inkább azt hallani igen sokszor:

- Minek menjek a templomba, hiszen itthon is tudok imádkozni, Bibliát olvasni. Itthon is el tudok csendesedni.

Ez valóban lehetséges, sőt gyakorolni is kell napról-napra. De ez még nem helyettesíti a templomi istentiszteletet. Otthoni magányunkban nem tudjuk gyakorolni a gyülekezet tagjaival való közösséget. S az, aki így érvel, az többnyire otthon sem szakít időt magának az imádkozásra.

Vagy azt is sokan hangoztatják:

- Ha nem is járok gyakran templomba, attól még hihetek Istenben.

Persze. Azt is mondhatnánk, amiért nem szaladozunk folyton a benzinkúthoz tan-
kolni, azért még lehet autónk. Valóban. Csak éppen üzemanyag nélkül nem megy.
Akkor meg minek.

Mások azt mondják:

- Ahogy elnézem azokat, akik a templomban ülnek, azok sem jobbak azoknál, akik
nem járnak templomba. Sőt! Olyan mellé üljek egy padba, mint X vagy Y?

Valóban. X és Y is bűnös, mint ahogyan mindannyian azok vagyunk. De Jézus
Krisztus éppen azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszett bűnösöket. S
hol lenne erre alkalmasabb hely, ahol az Ő hívását meghallhatnánk, mint a templo-
mi istentisztelet.

Ilyen és hasonló kifogásokat mindannyian hallottunk már.

A Zsoltáros nem keres kifogásokat, mikor azt mondják neki, a templomba me-
gyünk, hanem örül. Pedig akkor felmenni Jeruzsálembe, a templomba, nem volt
egyszerű. Sziklás, köves, hegyi út vezetett oda, s minden zarándok megborzongott,
mikor meglátta az előtte álló útszakaszt.

S ha ráadásul az ország távolabbi részein laktak, bizony sokszor hosszú utat kellett
megtenniük Jeruzsálemig. Akár több napig is eltarthatott az út. Igaz, hogy nem
mentek fel minden héten, csak évente egyszer-kétszer, de akkor aztán mindent ott
kellett hagyni, s vállalni kellett az út nehézségeit. Mégis örömmel indultak.

S mikor megérkeztek, mindennél nagyobb volt az örömük. Nincs annál nagyobb
öröm, mint egy fárasztó út után célhoz érni, megállni a küszöbnél és kérni a bebo-
csáttatást.

Az év más hetein pedig, mikor nem zarándokoltak el a jeruzsálemi templomba, szi-
gorúan megtartották a szombatot.

Ez volt az, ami megkülönböztette őket más népektől és vallásoktól. Már pénteken
elkezdtek rá készülni. Mindent megfőztek, kitakarítottak, s a nyugalom napja min-
denkinek szent volt.

Nem is olyan régen úgy 70 évvel ezelőtt még nálunk is így volt. A háziasszonyok
már előző nap elkészítették mindent, s vasárnap csak meg kellett melegíteni. El-
mentek a templomba, részt vettek az istentiszteleten, aztán sétáltak, fényképeket
nézegettek, beszélgettek. Jó időben kiültek a kapu elé a kispadra és ott vitatták meg
az élet dolgait. Akkor még jobban benne élt az emberekben az Isten iránti tisztelet
és hálaadás.

Szépen ír erről Baja Mihály egyik versében:

*Szól a harang a toronyban,
Gyerünk fiam a templomba.
Munkálkodtunk egész héten:
Az Istennek hála légyen.*

*Haza várja, haza hívja,
Jobb sorsukat egyre vívja,
Háza kapuját kinyitja,
Háza népét ott tanítja.*

*Hat napot ad mindenkinek,
Jó szerencsét kinek-kinek,
A hetediket megáldja,
Gyermekeit hazavárja.*

*Ott tanítja bölcsességre,
Tisztességre, kedvességre,
Égi-földi minden jóra,
Imádságos hálaszóra.*

*Hogyha szíve bútól reszket:
Mint viselje a keresztet,
Hogyha könnypatakja árad:
Mi az, amitől felszárad?*

*Ha betegség kerülgeti,
Gyógyulását hogy lelheti?
S hogyha jön a végső óra,
Hogy jut el az örök jóra?*

*Teste-lelke megpihenve
Szállhat újabb küzdelemre.
Aki bízik, jobban bírja,
Égi kéz ezt mind felírja.*

*Szól a harang, egyre többen
Mind ott mennek ünneplőben,
Kisfiával édesapja:
Vasárnap az Isten napja!*

Miért mentek örömmel a templomba az ószövetség idején és még 70 évvel ezelőtt nálunk is? S miért jövünk mi örömmel vasárnapról-vasárnapra a templomba? Mert megtapasztaltuk ennek az áldását. S jövünk, hogy hálát adjunk, hogy testünk-lelkünk megpihenjen, hogy találkozzunk Istennel, s tőle kérjünk erőt, s hogy találkozzunk egymással, s egymás hite által épüljünk. Fontos, hogy lássuk, nem csak mi vagyunk keresztyének, nem csak mi vagyunk, akik keresik az Istent, hanem rajtunk kívül mások is vannak, akik hasonló gondokkal küzdenek, mint mi, és Istentől erőt kaptak, megoldást találtak.

Fontos, hogy látva és tapasztalva mások hitét, épüljön és erősödjön a mi hitünk is. Egy fiatal édesanya, egy orvosnő 3 éves kislányával sétált egy nagyvárosban. Útjuk egy templom előtt vezetett el. A kislány felmutatott a templomra és megkérdezte:

- Édesanya, itt lakik a jó Isten?

Mire az édesanyja azt válaszolta:

- Nem, kislányom, ő itt rendel.

Ő, aki mindenütt jelen van, aki ott van csendes imádságainknál, otthoni Biblia olvasásunknál és minden munkálkodásunknál, itt rendel a templomban. Itt találkozhatunk vele, töltődhetünk fel új erővel a vele és egymással való közösségben.

Ezt az élményt nem pótolja az, hogy a családból eljön valaki, még ha el is mondjuk otthon, hogy miről volt szó az istentiszteleten. Nem mondhatjuk senkinek sem, menj el helyettem is a templomba, imádkozz helyettem is.

Egy történet szól arról, hogy egy ember vasárnap délelőttöként mindig így szólt a feleségéhez: „Menj te a templomba, és imádkozz mindkettőnkért.”

A barátainak meg azt mondta: „Nincs szükség arra, hogy én is elmenjek a templomba, a feleségem engem is képvisel.”

Egyik éjszaka ennek az embernek különös álma volt. A mennyország kapuja előtt állt a feleségével és várták, hogy beléphessenek. Az ajtó lassan kinyílt és egy hang ezt mondta a feleségének: „Te beléphetsz mindkettőtök helyett.” Az asszony bement, a kapu becsukódott.

A férjnek igen rossz sejtelmei támadtak, s felriadt. A felesége csodálkozott a legjobban, amikor a következő vasárnap az istentisztelet órájában odaállt mellé a férje és azt mondta: „Ma elkísérlek a templomba!”

Egy spirituálé így vall erről:

Én vagyok az, én vagyok az, én vagyok az, ó Uram, akinek imádkoznia kell. Én vagyok az, én vagyok az, én vagyok az, ó Uram, és imádkoznom kell.

*Nem az anyámnak, nem az apámnak, hanem nekem, ó Uram,
nekem kell imádkoznom.*

*Nem a papomnak, nem a főnökömnek, hanem nekem, ó Uram,
nekem kell imádkoznom.*

*Én vagyok az, én vagyok az, én vagyok az, ó Uram, akinek imádkoznia kell. Én va-
gyok az, én vagyok az, én vagyok az, ó Ura, és imádkoznom kell.*

Milyen jó lenne, ha egyre többen ráébrednének arra, hogy nekik is szükségük van a gyülekezet közösségére, mert ők is csak a gyülekezet közösségében kaphatnak fel-
üdülést, és lelküknek megnyugvást. Feltöltődhetnek új erővel, hiszen az istentiszte-
leten maga Isten szolgál nekünk azzal, hogy megnyugtat, megerősít, bátorít és utat mutat nekünk.

Ezért örülünk mi is, mint a zsoltáros, ha az Úr hajlékába jövünk.

Milyen csodálatos lenne, ha egyre többen éreznék ezt az örömet, belső ujjongást, ha a templomról és a templomlátogatásról beszélnek, s ha a templomba készülnek.

Milyen csodálatos lenne, ha a zsoltárossal együtt vallaná mindenki: Örülök, ha ezt mondják nekem, az Úr házába megyünk.

Imádkozzunk ezért! Ámen.

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk!

Örülünk, ha elérkezik a vasárnap és elindulhatunk hajlékodbá. Mindig örömmel tölt el, ha itt lehetünk és találkozhatunk veled, az élet Urával, s találkozhatunk egymással. Együtt énekelhetünk, imádkozhatunk, együtt hallgathatjuk igédet. Megpihenhetünk és erőt gyűjthetünk. Áldunk téged ezért a napért. Örömmel szenteljük neked.

Mi, akik itt vagyunk, megéreztük a te közelségedet, a benned való nyugalmat és erőt, ezért örömmel igyekszünk hajlékodbá. Örömmel tölt el, hogy nem csak mi tartozunk hozzád, hanem többen is keresik közelséged, békességed. Kérünk, add, hogy feltöltődve, hitünkben megerősödve, békességgel térjünk meg hajlékainkba.

Te vezesd el magadhoz mindazokat, akik még nem érzik ennek fontosságát, hogy ők is keressenek téged és nyugalmat találjanak benned.

Így kérünk gyülekezetünkért, hogy nálunk is sokakban ébredjen fel a kívánság a te hajlékod után. De ezt kérjük minden gyülekezetnek.

Téged kérünk a betegekért, kórházban lévőkért, vagy otthon szenvedőkért. Te hajolj le hozzájuk kegyelmeddel. Te gyógyíts őket, te enyhítsd fájdalmaikat.

Eléd visszük népünket, vezetőinket. Adj nekik bölcsességet, hitet, hogy az ország javára és a te dicsőségedre munkálkodhassanak.

Kérünk, maradj velünk kegyelmeddel az elkövetkezendő napokban is. Te áldd meg életünket, családjainkat, minden munkánkat és pihenésünket. Ámen.

(Sándor Emese igehirdetése)